

да искаже онова нѣшто, което по нѣкога се види въ очитѣ на една дѣвица, на онова умилно чувство, съ което гледа нѣкой младъ въ та-
квива очи.

„Царице“ каже Андрей, плънъ съ душевни и сердечни чувства: „какво искашъ, какво ти трѣбва? повели ми! дай ми най-трудна служба, каквато има на свѣтътъ — и азъ штѣ да ѣмъ изпълнѣ! Речи ми да направѣ това, което не може направи ни единъ човѣкъ — азъ штѣ го изпълнѣ, штѣ погубѣ себе си. Погубвамъ, погубвамъ себе си! и за-
ливамъ се въ честний кръстъ, че ми е мило и драго за тебе да загина. Имамъ три чифлика, половина отъ баштинитѣ ми коніе сѣ мои, сичко, што е донела майка ми на башта ми, штото крие даже отъ него — сичко е мое! Нѣма никой отъ нашитѣ казаки такова оръжие, каквото е у мене: само за чиренътъ на сабята ми даватъ ми три хиляди овце и стадо коніе. И отъ сичко се отричамъ, хвърлямъ, изгарямъ, потопявамъ, ако продумашъ само една дума, или само кимнешъ съ тънки си черни вѣжди! но знамъ, че може и глупаво да сѣ думитѣ ми, и не иде, и не прилича то тука, че не могѣ азъ отъ бурсата и Запорожието да говорѣ, както е обичай да се говори тамъ, дѣто се събиратъ крале, князове и велможни харни рицаре. Видѣ, че ти си друго едно творение Божие, и далече сме отъ тебе сички ние, далече сѣ боярскитѣ жени и дѣштери-моми.“

Момата се привърна цѣла въ слухъ и слушаше тая открита, сердечна рѣчь, безъ да порони една дума. Наднесе се напредъ сичкото ѣ хубаво лице, отхвърли назадъ косата, отвори уста и много време гледаше съ отворени уста; искаше послѣ да каже нѣшто и отведнѣжъ се запрѣ, като си помисли, че рицарътъ има друго поприште, че башта, братіе и сичкото му отечество стоѣтъ отзадъ немилостиви мстители, че сѣ страшни запорожцитѣ, които сѣ облягнѣле градътъ, че градътъ имъ и сами тѣ сѣ обречени на люта смъртъ. и очитѣ ѣ отведнѣжъ се на-
плъниха съ слѣзи: тя зе кръпа нита съ коприна, затули си лицето, и въ една минута време тя станѣ влажна; много време сѣдѣ, отметнала назадъ хубавата си глава, стиснѣла съ бѣли зѣби хубавата си долна устна, като че отведнѣжъ ѣ ухапа ядовита гадъ, а кръпата не снимаше отъ лицето, да не би той да види, каква ѣ жалба мѣчѣше.

„Продумай ми една дума!“ рече Андрей и хванѣ ѣ за меката ѣ, като копринена, ръка. Распаленъ огънь промина по житѣ му отъ това